

«Anem a fer una musa»

Maria-Josep Ragué-Arias

Anem a fer una musa, espectacle creat per Q-Ars Teatre i Rafel Duran. Direcció: Rafel Duran. Música: Bárbara Granados. Vestuari: Montse Amenós. Actrius: Mercè Anglès i Anna Güell. Espai Escènic Brossa, del 17 d'abril al 3 de maig de 2009.

Poesia i espectacle, una mena de cabaret de dones que ens mostra un recull de la poesia catalana del segle XIII al XVII amb la gràcia de dues actrius que dominen l'escenari i el públic i que amb la gran sensibilitat de la poesia hi posen a la vegada un missatge que reivindica a la vegada la llengua, el país i les dones, i, també, ens mostra les moltes escriptores que la història ha amagat. Però tot això ho fa donant un ritme perfecte a l'espectacle que

s'articula en un in crescendo de teatre de càmera a teatre de cabaret a quasi un toc de vodevil. És un espectacle literari, però és un espectacle divertit i molt ben dirigit, cuidant els moviments i les pauses, els canvis de to i les pujades de tensió, portant l'espectacle de la poesia gairebé intimista al cabaret. Evidentment, en tot això hi tenen la part decisiva les dues esplèndides actrius que són Anna Güell i Mercè Anglès, dos estils interpretatius que es co-

■ *Anem a fer una musa*, espectacle creat per Q-Ars Teatre i Rafel Duran. Direcció: Rafel Duran. Espai Escènic Brossa, del 17 d'abril al 3 de maig de 2009. (Arxiu Espai Brossa.)

ordinen perfectament, dues imatges que també es complementen.

La serenitat no pas exempta d'humor d'Anna Güell, la seva magnífica potència vocal i presencial encaixen a la perfecció amb el físic més bellugadís i ple d'una coqueteria oberta de Mercè Anglès. Dins del petit espai escènic del Brossa, la llum, l'atrezzo i el divertidíssim i enginyós vestuari dóna brillantor a l'espectacle que ens mostra la riquesa de la nostra poesia, d'Occitània a València i a Mallorca, d'Ausiàs March a Ramon Llull, passant pels trobadors i sobretot, trobadores, les conegudes —o potser no tant— «trobairitz» occitanes, tot un món silenciats durant segles.

Anna Güell i Mercè Anglès van a «fer una musa», expressió mallorquina per

dir que van a prendre una copa i a xerrar. I en dir-nos les poesies ens fan veure com vivien les dones —i els homes— d'aquests segles catalans, que ens volen mostrar d'una manera teatral, i sobretot molt lúdica, els sentiments d'algunes poetes envers els seus amants (i no els marits). És un seguit de poemes que no manté cap estricta cronologia i s'articula més en els diferents territoris de la parla catalana. Però fins i tot hi ha una mica de sorpresa final que juga amb el decadent Barroc dels poetes castellans. *Anem a fer una musa* conjuga la cultura i el descobriment d'algunes escriptores amb la boníssima, àgil i dinàmica interpretació de les dues actrius, una mesurada i ben articulada selecció de poemes i un bon ritme teatral, divertit i intel·ligent.